

Khóc đủ rồi, tay áo của Lâm Nhất Phàm cũng ướt đẫm rồi Nhược Vũ mới ngẩng mặt lên. Hai hốc mắt cô ửng đỏ, đáy mi còn đọng nước, cô chớp mắt nhìn hần nói hai tiếng “cảm ơn” rồi quay bước đi vào phòng.

Lâm Nhất Phàm nhìn theo bóng lưng của Nhược Vũ, cô không phải kiểu người hay mè nheo mít ướt, hôm nay cô ấy thật sự có nỗi buồn.

Hần quay mặt về ban công uống hết lon bia trong tay mình.

Tâm trạng hần bây giờ cực kỳ phức tạp, y như những ngọn đèn dưới kia không theo một quy luật hay một màu sắc nhất định nào cả.

Khoảng hơn mười phút trôi qua hần trở vào phòng, thấy Nhược Vũ cuộn tròn trong chăn, không biết cô đã ngủ hay chưa, khuôn mặt trắng nõn tì lên bàn tay nhỏ nhắn như một chiếc bánh bao nhỏ.

Lâm Nhất Phàm muốn đưa tay véo nhẹ một cái nhưng còn chưa đụng tới đã có điện thoại gọi đến.

Hần chớp mắt, liếc nhẹ môi một cái cố gắng dần lại cảm xúc trong lòng rồi mới bắt máy.

-Lâm thiếu gia, anh đến đây nhanh lên đi, Giai Kỳ bị tai nạn rồi.

Quản lý hộp đêm gấp gáp thông báo tình hình cho Lâm Nhất Phàm biết, Giai Kỳ trong lúc biểu diễn chẳng may trượt chân té mạnh xuống sàn, hiện đang cấp cứu trong bệnh viện.

Lâm Nhất Phàm rời đi lập tức, hần lấy áo khoác rồi khẽ đóng cửa phòng lái xe đi ra ngoài.

Nhược Vũ mở mắt lên nhìn trần nhà, cô vẫn chưa ngủ, hần vì sao rời khỏi nhà cô cũng biết được.

Cô biết mình không nên quá trông đợi vào Lâm Nhất Phàm, hần có người trong lòng, sớm muộn gì họ cũng sẽ về bên nhau.

Cô ngang ngược là thế nhưng nếu hần cương quyết cô cũng không làm gì được, đến lúc ấy lại phải xách vali rời khỏi Lâm gia.

Cô phải nhanh hơn nữa, phải nắm được thóp của Lâm Khải Trạch, phải lấy lại được tài sản của chính mình, nửa đời sau của cô cũng không cần phải lo nghĩ.

Lâm Nhất Phàm lái xe đến bệnh viện trung ương, Tô Tiểu Mạt quản lý của hộp đêm đã đứng đợi sẵn ở cổng bệnh viện.

Tô Tiểu Mạt là bạn thân của Giai Kỳ, việc Lâm Nhất Phàm theo đuổi Giai Kỳ bấy lâu anh ta cũng biết rõ.

Giai Kỳ không có người thân bên cạnh, nên việc chăm sóc cô trong lúc nằm viện chỉ có thể nhờ tới hần.

-Cô ấy sao rồi?

-Đã kiểm tra xong hết rồi, não không có vấn đề nhưng bị gãy chân.

Giai Kỳ là vũ công múa cột, đôi chân đối với cô ấy quan trọng hơn ai hết, lần này bị tai nạn

tuy không phải không lành nữa nhưng có thể bị ảnh hưởng đến công việc sau này.

Tô Tiểu Mạt đưa Lâm Nhất Phàm đến phòng bệnh của Giai Kỳ rồi về lại hộp đêm.

Giai Kỳ đang nhắm mắt, nghe thấy tiếng động cô mở mắt nhìn ra cửa, thấy Lâm Nhất Phàm nước mắt liền chảy dài xuống hai bên má.

Lâm Nhất Phàm tự trách bản thân đã không đến hộp đêm như đã hứa, nếu hắn đến đó tối nay cô sẽ không lên sân biểu diễn và sẽ không xảy ra chuyện này.

Hắn kê ghế ngồi cạnh giường bệnh khẽ vuốt tóc Giai Kỳ an ủi.

-Anh xin lỗi, tại anh mà em mới ra nông nỗi này.

Giai Kỳ nắm chặt tay Lâm Nhất Phàm không ngừng khóc lóc, tối nay hắn gửi tin nhắn cho cô bảo là không đến được, cô đã rất lo lắng vì sợ mình sẽ đánh rơi mất mỏ vàng này, nên mới không tập trung trong lúc biểu diễn.

Nhưng trong cái rủi lại có cái may, nhờ cô nằm viện nên bây giờ lại được hắn quan tâm rồi.

Yếu đuối trong vòng tay mỹ nam một hồi, Giai Kỳ nằm yên cho Lâm Nhất Phàm lau khô mắt cho mình, trước đây hắn chưa bao giờ làm việc này cho cô, dù cô có khóc thành sông đi chẳng nữa.

Cô rử đôi mi nhìn xuống chân mình cất giọng ưu buồn nói với hắn.

-Liệu còn cơ hội nào cho hai chúng ta nữa không, em phát hiện mình không thể sống thiếu anh được.

Bàn tay đang rót sữa vào ly của Lâm Nhất Phàm chợt khựng lại, vì sao vậy, vì sao khi nghe những lời này hắn không hề vui mà còn có chút áy náy?

Hắn quen biết Giai Kỳ từ những ngày cô mới vào Over club làm việc, lúc đó cô mới vừa tròn mười tám tuổi.

Lâm Nhất Phàm năm hai mươi hai tuổi cùng bạn bè kéo tới hộp đêm để tổ chức sinh nhật, từ bàn VIP nhìn lên sân khấu, hắn đã rất ấn tượng với cô gái có đôi mắt trong vắt sáng như sao đêm đang biểu diễn trên sân khấu.

Sau ngày hôm đó hắn thường xuyên đến hộp đêm để tìm cô, hỏi qua nhiều người hắn mới biết cô lam lũ làm việc là để kiếm tiền để chữa bệnh cho mẹ.

Lâm Nhất Phàm nhiều lần muốn giúp đỡ nhưng đều bị cô từ chối, sau đó hắn hay tin mẹ cô đã qua đời.

Sau cú sốc đó Giai Kỳ dần nổi tiếng ở Over club và được nhiều đại gia săn đón, Lâm Nhất Phàm cũng nằm trong số đó.

Nhưng theo đuổi bốn năm trời cô chưa bao giờ ngoảnh mặt nhìn lại.

Hôm nay nghe được những lời này từ miệng của Giai Kỳ hắn không biết phải trả lời thế nào nữa.

Đây không biết đã là lần thứ mấy hắn tự hỏi mình “hắn có thật sự yêu Giai Kỳ hay không?”

Giai Kỳ thấy hắn im lặng thì trở nên sốt ruột, không phải hắn nói muốn kết hôn với cô sao, vậy thái độ của hắn bây giờ là gì? Chẳng lẽ ở gần Châu tiểu thư lâu ngày đã nảy sinh tình cảm rồi?

-Nhất Phàm, anh không còn yêu em nữa có phải không?

Đáy mắt vừa khô, bây giờ lại nhanh chóng ăng ậc nước.

Lâm Nhất Phàm buông hộp sữa trên tay khẽ vuốt mặt cô, nhẹ giọng nói.

-Em đừng nghĩ nhiều quá, ngủ sớm đi.

Bàn tay Lâm Nhất Phàm chẳng đưa được xa, Giai Kỳ rất xinh đẹp nhưng nhìn khuôn mặt cô bây giờ hẳn lại nhớ tới dáng vẻ say xỉn của Nhược Vũ, có lẽ lúc này cô ấy đã say giấc rồi.

Nhược Vũ giật mình giữa đêm với tay lấy nước uống, cô ngồi dậy nhìn xung quanh, căn phòng bình thường khiến cô ngộp thở vì có mặt Lâm Nhất Phàm bây giờ trở nên trống vắng. Nhược Vũ mở điện thoại xem, bây giờ đã là ba giờ sáng, có lẽ đêm nay hẳn sẽ không về, từ sau khi kết hôn đến giờ đây là lần đầu tiên hẳn qua đêm ở bên ngoài.

Cô thở dài nằm xuống nhưng không ngủ tiếp được.

Cứ thế hai mắt cô không hề khép lại đến khi trời sáng.

Lâm gia có một quy định lâu nay không thay đổi, đó là các thành viên trong gia đình phải ăn sáng cùng nhau.

Sáng nay Nhược Vũ một mình xuống phòng ăn, Lâm phu nhân thắc mắc hỏi.

-Nhất Phàm đâu, nó không xuống cùng con à?

Nhược Vũ không biết phải trả lời thế nào, nói thật thì Lâm phu nhân chắc chắn sẽ mắng hẳn một trận, biết đâu như vậy sẽ không thể đàm phán được với hẳn chuyện ở cô nhi viện nữa, mà nói dối thì sợ sẽ bị lộ.

-Anh ấy...

-Tối qua con nghe lưới gara có tiếng động cơ xe, em dâu à, Nhất Phàm đi cả đêm không về sao?

Lâm Khải Trạch nhanh nhẩu chặn lời của Nhược Vũ, hẳn nói ra như thể hẳn rành chuyện của cô và Lâm Nhất Phàm lắm.

Chuyến này Lâm Nhất Phàm lại không xong với mẹ của mình rồi.

Cả Lâm lão gia và Lâm phu nhân đồng loạt nhìn Nhược Vũ, ánh mắt của họ làm cô sợ nên cô không còn cách nào khác đành gật đầu.

Lâm phu nhân lấy điện thoại gọi cho Lâm Nhất Phàm nhưng không ai bắt máy.

Cô biết bà đang giận, sợ bà lại lên cơn đau tim nên Nhược Vũ cố ý nói đỡ vài câu.

-Tối qua anh ấy nghe điện thoại, hình như bạn của anh ấy bị tai nạn.

Anh ấy có nói với con rồi mới đi.

Mẹ đừng lo lắng quá.